

Список використаних джерел

1. Воронова Н. Загальнодидактичні та специфічні принципи сучасної історико-культурологічної освіти в умовах її цифровізації. *Київські філософські студії-2020*: Матеріали Всеукраїнської наукової конференції з міжнародною участю (м. Київ, 19 травня 2020 р.): тези доповідей / за заг. ред. проф. Р. О. Додонова. Київ: Київський університет імені Бориса Грінченка, 2020. С. 450–452.
2. Калашнікова Л. М., Жерновникова О. А. Педагогіка вищої школи у схемах і таблицях: навч. посіб. Харків, 2016. 260 с.
3. Zaghloul Morsy, Media Education. Paris : UNESCO, (ePub), 1984. 406 p. URL: <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000062522>

*Недошитко І. Р., канд. істор. наук, ст. викладач
Тернопільський національний економічний університет, м. Тернопіль*

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ В ПЕРІОД COVID-19-КАРАНТИНУ В ТЕРНОПІЛЬСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ ЕКОНОМІЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

На сучасному етапі розвитку суспільства інформаційно-комунікаційні технології стали невід’ємною частиною життя людини. Інформатизація освіти в Україні є одним із пріоритетних напрямів її реформування [1].

Однією із найголовніших складових інформатизації закладів освіти є інформатизація освітнього процесу – створення, впровадження та розвиток комп’ютерно освітнього середовища на основі інформаційних систем, мереж, ресурсів і технологій. Головною її метою є підготовка особистості до повноцінного життя і діяльності в умовах інформаційного суспільства, комплексна перебудова педагогічного процесу, підвищення його якості та ефективності.

Застосування сучасних ІКТ-технологій в освіті – одна з найбільш важливих і стійких тенденцій розвитку світового освітнього процесу. Інформатизація істотно вплинула на процес придбання знань. Нові освітні ІК-технології дають змогу інтенсифікувати освітній процес, збільшити швидкість сприйняття, розуміння та глибину засвоєння величезних масивів знань. Найважливішим сучасним пристроями ІКТ є комп’ютер, обладнаний відповідним програмним забезпеченням і засоби телекомунікацій разом із розміщеною на них інформацією.

Масовий перехід на дистанційну форму навчання, зумовлений світовою пандемією COVID-19 відкрив нові можливості, породив багато проблем та поставив багато запитань.

Дистанційна технологія навчання у вигляді заочного навчання зародилося на початку ХХ ст. На сучасному етапі – це сукупність методів і засобів навчання та адміністрування навчальних процедур, що забезпечують проведення навчального процесу на відстані на основі використання сучасних інформаційних і телекомунікаційних технологій. Основні принципи дистанційного навчання – це встановлення інтерактивного спілкування між студентом та викладачем без забезпечення їх безпосередньої зустрічі і самостійне освоєння певного масиву знань і навичок за обраним курсом з використанням певних інформаційних технологій [2].

У процесі здійснення дистанційного навчання в ТНЕУ використання інформаційних технологій дало змогу забезпечити:

✓ доставку студентам основного обсягу матеріалу; інтерактивну взаємодію студентів та викладачів у процесі навчання;

✓ надання студентам можливості самостійної роботи для засвоєння матеріалу;

✓ оцінку їх знань і навичок, отриманих ними в процесі навчання.

Для досягнення цієї мети застосовувалися такі інформаційні технології:

✓ доступ до електронних бібліотек і баз даних, що містять величезну кількість різноманітної інформації;

✓ надання підручників та іншого друкованого матеріалу;

✓ пересилання необхідного матеріалу через комп'ютерні телекомунікації (електронна пошта);

✓ дискусії та семінари, що проводилися через комп'ютерні телекомунікації;

✓ голосова пошта;

✓ двосторонні відеоконференції (платформа Zoom);

✓ електронні (комп'ютерні) освітні ресурси (система дистанційного навчання Moodle, освітній проєкт На Урок) тощо.

Звісно, таке онлайн навчання має як переваги, так і певні недоліки. До переваг ми відносимо: найновіша інформація, технології, теорії; можливість навчатися будь-де і будь-коли.

Але сучасний студент зіштовхнувся і з труднощами, насамперед у самомотивації, також деякі студенти (особливо із малозабезпечених сімей) не мали належного доступу до інформаційних ресурсів, у деякого з них вдома може бути один девайс на сім'ю з працюючими батьками. Ще одним недоліком онлайн навчання ми вважаємо ілюзію компетенції, тобто важко оцінити знання чи їх відсутність.

Дистанційна форма навчання – це сучасна платформа для отримання знань. І хоча Україна значно відстає від країн зарубіжжя з питань дистанційної освіти, але ми вже робимо перші кроки у цьому напрямі.

Список використаних джерел

1. Закон України про концепцію національної програми інформатизації. *Відомості Верховної Ради*. Редакція від 01.08.2016, підстава 922-19, № 9, ст. 89.

2. Гозман Л. Я. Дистанционное обучение на пороге XXI века. Мысль, 1999. 368 с.

Римар П. В., старший викладач

Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

ВИКОРИСТАННЯ КОРПОРАТИВНИХ ЗАСОБІВ КОМУНІКАЦІЇ ПІД ЧАС ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Через запровадження карантину на території України навчальний процес у школах та закладах вищої освіти був переведений у дистанційний формат. Цей перехід став доволі серйозним викликом для всіх учасників навчального процесу. Дистанційне навчання – це форма навчання з використанням комп'ютерних і телекомунікаційних технологій, які забезпечують інтерактивну взаємодію викладачів та студентів на різних етапах навчання і самостійну роботу з матеріалами інформаційної мережі [1]. Оскільки перехід на дистанційне навчання є заміною традиційному очному, воно може стати ефективним інструментом для навчання не тільки під час карантину.